

Even voorstellen

Het schrijversechtpaar **Judy Lohman** (Junte en Diety Lohman) reist sinds 2007 jaarlijks vijf-zes maanden met een camper door Europa. In 2011 hebben zij een rondreis en promotietournee van zeven maanden door de Verenigde Staten gemaakt. Zij schrijven romans, reisboeken en artikelen & columns. Na hun debuut met de bedrijfsthiller Project Eva, verscheen de roman 'Getekend' een familie-epos over een onterechte beschuldiging en een gedwongen emigratie naar Amerika. In 2012 verscheen de literaire thriller De Laatste dag van de Struisvogel. Over hun reis door Italië hebben zij de driedelige ebookserie (reisverhalen) Het Onbekende Italië geschreven. Op onder meer de site van www.ebook.nl vindt u hier meer over. Naast columns voor So British & Irish schrijven zij tevens voor de kamperreisverzekeraar Aveco en voor het blad CamperReisMagazine.

Column

Foto: Erik Smits

Taalflaters

Wij dachten dat wij de Engelse taal redelijk beheersten, maar dat viel tegen. We verbleven in het hotel Nailert Park (voorheen Hilton) in Bangkok. Nailert Park is een oase in de Aziatische hectiek. Een plek waar de gast zich even in het paradijs kan wanen. Het hotel is gebouwd in de vorm van een hoefijzer die een luisterrijke tropische tuin omvat. Er zijn zwembaden in organische vormen met subtiele watervalletjes en rijen ligstoelen aan het glinsterende water, die maar tot één ding uitnodigen en dat is uitgebreid lummelen. Om de gasten ook nog het idee te geven dat het leven niet alleen maar ledigheid is, beschikt het hotel ook over een aantal tennisbanen. De Aziatische snoepjes bij de receptie glommen toen ze ons zagen aankomen, een serene glimlach geboetseerd op hun verfijnde hoofdjes. De gekoelde handdoeken werden al gepakt. Eentje, een brutaaltje naar Aziatische begrippen, vroeg ons iets. We verstonden:

'Do you want a locker?'

We hadden op onze hotelkamer prima kluisjes, dus we antwoordden:

'Thank you, but we have one in our room.'

Tot onze verbazing schaterde ze het uit. We zagen de humor er niet van in en wierpen haar een vragende blik toe. Uit haar gekierde ogen merkten we dat het erg grappig was, maar ze legde het niet uit en herhaalde haar 'locker' aanbod.

'Thank you again, we actually have two of them in our room,' benadrukten we. We staken zelfs twee vingers op om het tot haar door te laten dringen. Ze herhaalde onze woorden voor haar twee collega's die besmuikt gniffelden, hun ogen op de grond gericht. We begrepen er steeds minder van.

'But we are very satisfied with them,'

legden we uit.

Nu schaterden ook haar collega's. Ze bekeken ons alsof we van een andere planeet kwamen. Zo voelden we ons in ieder geval wel. Lockers waren toch kluisen? Dus wat was er nou mis met die kluisjes op onze kamer? Het brutaaltje hernam zich en antwoordde als een ervaren logopediste, de woorden langzaam uitsprekend:

'Sorry, but we mean a knocker.'

We keken glazig. Dit woord kwam niet voor in onze woordenschat.

'Whats that?!'

vroegen we.

Het brutaaltje wees op de tennisbaan waar een gespierde jonge Aziatische knul in een razendsnel tempo ballen afvuurde op een gast. Het visioen van twee enthousiaste ballenjongens op onze kamer kleurde onze wangen rood.

door Junte Lohman en Diety Oppedijk